

ALBERT MERTZ

1920-1990

Allerede som 14-årig udstillede Albert Mertz første gang, og som 16-årig blev han optaget

på Kunstakademiet i København. Samme år debuterede han på Kunstnernes Efterårsudstilling. Hans første malerier var opstillinger og portrætter, men hurtigt begyndte han at eksperimentere med billedets udtryk og indhold.

Mødet med dadaismen og dennes ironiske og anarkistiske syn på kunsten og kunstinstitutionen fik afgørende betydning for Albert Mertz. Under Anden Verdenskrig lavede Albert Mertz sammen med Jørgen Roos en række film. Filmarbejdet inspirerede ham til eksperimenter med collage, fotogrammer, fotomontage, lyd, bevægelse og skrift.

Efter Anden Verdenskrig blev Albert Mertz et af de ledende medlemmer i Kunstnersammenslutningen *Linien 2*. Han arbejdede med forenklede motiver, hvor billedets form og komposition er det centrale – enten som næsten abstrakte gengivelser af genstande og situationer fra hverdagen eller senere som ekspressive landskabsbilleder. En kort overgang var han tilknyttet *Martsudstillingen*.

Albert Mertz så tidligt, hvordan maleriet fik konkurrence fra andre medier og visuelle udtryksformer. Derfor skulle billedet være så enkelt som muligt. Motivet skulle optræde som tegn, så det nærmest kunne fungere som et signal. I 1960'erne kom han i kontakt med *Fluxus*-bevægelsen, og i perioden 1962-76 var han bosat i Frankrig og fik her værdifulde kontakter i det internationale kunstliv.

Fra 1969 indledte han arbejdet med de karakteristiske rød-blå billeder. For Albert Mertz forestiller billedet ikke andet end sig selv. Betydning er ikke noget billedet har – det er noget vi som beskuerer tillægger billedet. På samme måde med farven. Farven er farve – den forestiller ikke noget og har ingen symbolværdi. Billedet kunne lige så godt være gult, grønt eller orange.

På den måde bliver billedet til et objekt på linie med de ting, vi ellers omgiver os med. Det har sig selv og ikke noget uden for sig selv – et

landskab eller en ide – som formål. Det får funktion, fordi det, ved at rumme synsirriterende og vaneforstyrrende elementer bryder med det, vi normalt forstår ved kunst. Dermed får billedet os til at se uden på forhånd at have en forventning om, hvad vi skal se. Billedet bliver synets redskab – vi ser ved hjælp af billedet.

Albert Mertz var en eksperimenterende kunstner, og i hele hans virke ligger der en total mangel på respekt for de enkelte mediers traditionelle udtryksmåder. Men netop derfor kunne han tilføje dem noget nyt.

På Sønderlandsskolen i Holstebro hænger "Fløjtemanden" (1952) – et af hans hovedværker. Og i Holstebro Musikteaters Prismesal hænger det fortæppe, han i 1965 skabte til Holstebro Musikteater.

ENGLISH TEXT

Albert Mertz had his first exhibition already at the age of 14, and at the age of 16 he was admitted to Kunstakademiet (Royal Danish Academy of Fine Arts) in Copenhagen. The same year he made his debut at Kunstnernes Efterårsudstilling (Artists' Autumn Exhibition). His first paintings were arrangements and portraits, but he soon began experimenting with the expression and content of the picture.

The meeting with Dadaism and its ironic and anarchist view of art and the art institution became crucial to Albert Mertz. During World War II Albert Mertz made a number of films together with Jørgen Roos. The film work inspired him to experiment with collage, photograms, photomontage, sound, motion and writing.

After World War II Albert Mertz became one of the leading members of the artists' group Linien 2. He worked with simplified motifs, where the form and composition of the picture are central – either as almost abstract representations of objects and situations from everyday life or later on as expressive landscape pictures. For a short while he is affiliated with the group Martsudstillingen (March Exhibition).

Albert Mertz noticed at an early stage how other media and visual ways of expression started competing with painting. For this reason the picture had to be as simple as possible. The motif should appear as symbols to make it work almost as a signal. In the 1960s he got in touch with the

Fluxus movement, and in the years 1962-76 he lived in France where he made valuable contacts in international art circles.

From 1969 he began working with the characteristic red-blue pictures. To Albert Mertz the picture does not represent anything else but itself. Meaning is not a property of a picture – it is something that we as spectators attribute to the picture. Likewise with colour. Colour is colour – it does not represent anything and has no symbolic value. It does not matter whether the picture is yellow, green or orange.

In this way the picture becomes an object just like the other things that we surround ourselves with. Its purpose is itself and nothing outside itself – a landscape or an idea. It only has a function, because it, by holding visually annoying and disturbing elements, departs from what we normally understand by art. In this way the picture makes us see without having a preconceived expectation of what we are going to see. The picture becomes the tool of our sight – we see by means of the picture.

Albert Mertz was an experimental artist, and his entire work shows a complete lack of respect for the traditional ways of expression of the individual media. But that is exactly why he was capable of adding something new to them.

The painting "Fløjtemanden" (1952) – one of his principal works – hangs at Sønderlandsskolen in Holstebro. And the curtain that he created in 1965 for Holstebro Musikteater hangs in the theatre's Prism Hall.